

Ogsaa et andet Medlem af Ministeriet har taget et ligesaa klart eller endnu klarere Standpunkt dertil. Det er Finansministeren, som den 24. Oktober 1902, straks da han var bleven valgt ind i dette Ting, udtalte sig om Spørgsmaalet og gjorde det i saa tydelige Ord, at der slet ikke kan være nogen Tvivl i saa Henseende. Det ærede Medlem for Sæby, den nuværende højt-ærede Finansminister, udtalte sig saaledes om de kongevalgte Landstingsmænds Op-løselighed, naar der en Gang blev Tale om at opløse Landstinget: „Da er jeg ikke i Tvivl om, at de 12 kongevalgte Medlemmer ville komme ind under Opløsningen. Det tillader Grundloven, og naar den politiske Situation er moden dertil, vil det komme af sig selv. Det vilde dog være for tragisk, om man vilde tro, at den politiske Udvikling kunde standses af 12 kongevalgte Medlemmer.“ Finansministeren har altsaa for 3 Aar siden taget aldeles afgjort Standpunkt i denne Sag og taget Ordet for de 12 kongevalgte Landstingsmænds Op-løselighed. Men er det da ubeskedent af mig at spørge, om Konseilspræsidenten og hans Ministerium staar paa det samme Standpunkt? Er det ikke nødvendigt at faa Svar herpaa, naar man overhovedet skal tage denne Anvisning paa en Grundlovsforandring alvorlig? Naar jeg forespørger og det med Rette, fordi hele Situationen byder en saadan Forespørgsel og dens Besvarelse, om Regeringens Stilling til de kongevalgtes Opløselighed, er det saa ikke et mærkeligt Svar at faa, at det vil blive afgjort i Statsraadet en Gang i Fremtiden?

Det synes i det hele taget at være det regerende Venstres Opfattelse af dets gamle Program. Venstres militære Program skal afgøres i Forsvarskommissionen. Man maa ikke tale om det, saa længe Kommissionen sidder. Og dets Program i Spørgsmaalet om de kongevalgtes Stilling skal afgøres en Gang i Statsraadet. Jeg troede, at Venstres Program var J. A. Hansens gamle Program, og at Venstre havde haft det samme alle Dage, og at Justitsministeren og Finansministeren havde gjort det til deres. Og jeg troede, at naar Venstres Ministre mødte i Statsraadet i en Sag som denne, var det for at føre dette Standpunkt igennem til Sejr eller falde paa det. Men nu synes det, som om de skulle møde i Statsraadet for at faa deres Opfattelse der og blive siddende der med denne Opfattelse, enten den var deres egen eller ej, enten den stemmede med deres Fortid eller ej. Det er en mærkelig Opfattelse,

og jeg tror, det vil vække nogen Forundring udover Landet at høre denne Opfattelse blive gjort gældende.

Jeg tror overhovedet, at den nuværende Regering ikke ved denne Vaghed vil styrke sin Stilling overfor Landstinget i den vigtige Sag om lige og almindelig Valgret til Kommunerne. Thi hvilken Kraft vil der være i Regeringens Kamp for dennes Gennemførelse, naar man ikke samtidig vil have Valgretten gjort lige og almindelig til Staten? Kan Landstinget ikke da med nogen Ret svare: Naar I interessere jer saa lidt for, at selve Grundlovens Bud om lige og almindelig Valgret til Folketinget sker Fyldest, at I skyde Sagen ud med en Anvisning paa en Grundlovsforandring og udtale jer saa vagt derom, at man maa antage, at det ligger ret langt ude i Fremtiden, hvilken Alvor er der saa i jeres Krav om almindelig og lige Valgret til Kommunen?

Med Hensyn til de foreliggende Dagsordener har jeg allerede gennem disse Bemærkninger udtalt mig. Det forekommer mig, at det ærede Medlem for Løvel (Anders Nielsen) begik lidt af en Tilsnigelse ved overfor det ærede Medlem for Københavns 1ste Valgkreds' (Triers) Dagsorden at sige, at denne dermed havde taget Afstand fra sine nærmeste Meningsfæller og var gaaet over til Flertallets Standpunkt og Fordring om en Grundlovsforandring. Det har det ærede Medlem for Københavns 1ste Valgkreds aldeles ikke gjort. Det ærede Medlem for Løvel maa ikke have hørt, hvad han sagde. Thi han sagde netop: Naar vi *skulle* have en Grundlovsforandring, saa kan jeg ønske, at det slaas fast, at den skal komme hurtigt. Og da Forretningsordenen maaske ikke tillader — det er der i hvert Fald Tvivl om — at, man stiller Ændringsforslag til foreliggende Dagsordener, har det været nødvendigt for det ærede Medlem at fremsætte sit Forslag i Form af en selvstændig Dagsorden, delt i to Punkter. Men det ærede Medlems Dagsorden er kun at betragte som et Ændringsforslag. Mine Meningsfæller og jeg kunne gaa med til Punkt 2. Og til at sige: Naar vi skulle have en Grundlovsforandring, naar Flertallet og Regeringen, ja selv Højre, der skulde formodes i denne Sag at stille sig ved vor Side, ikke ville være med til den Vej, som vi anviser, som er fremkommelig, let, til enhver Tid farbar, som hurtigt og nemt fører til de Kravs Opfyldelse, vi fremsætte; naar man forhindrer os i at gaa den Vej og anviser os en anden, der